

український

ДОБРОВОЛЕЦЬ

«БЛАЖЕННІ ГОЛОДНІ ТА СПРАГНЕНІ ПРАВДИ, БО ВОНИ НАГОДОВАНІ БУДУТЬ.»

Євангеліє від Матвія 5:6

КОХАНІВСЬКОГО В ПРЕЗИДЕНТИ!

«Я приймаю рішення висувати свою кандидатуру на вибори, бо якщо угодно Господу, то я стану Президентом. Але розглядаю цей крок як елемент революційної боротьби. Розчаруватись нема часу – ми будемо тою іскрою, яка запалить нову революцію!»

ПОВЕРНУТИ УКРАЇНУ
УКРАЇНЦЯМ!

МИКОЛА КОХАНІВСЬКИЙ
Провідник ДР ОУН

ЗВЕРНЕННЯ ДО НАЦІЇ (ПРОДОВЖЕННЯ НА СТОР. 2)

Брати і сестри українці!

Сьогодні наша багатостраждальна Нація стоїть перед нелегким вибором. Або, об'єднавшись в єдиному національному пориві, розпочати безкомпромісну революційну боротьбу за повне знищення ненависного до українців режиму внутрішньої окупації та шляхом надзусиль і прагнень таки здобути священне право бути господарями на своїй Богом даній землі. Або, змирившись з нинішнім антиукраїнським порядком, піддатися страху, розчаруванню, і, склавши руки, наївно повірити так званій демократії, керованій злочинним олігархатом.

Обравши перше – здобудемо все! Обравши друге – все втратимо!

ЧИТАЙТЕ У ВИПУСКУ:

ЗВЕРНЕННЯ ДО НАЦІЇ:
«ПОВЕРНУТИ УКРАЇНУ
УКРАЇНЦЯМ»

БІОГРАФІЯ МИКОЛИ
КОХАНІВСЬКОГО:
«КОХАННЯ. ВІЙНА.
РЕВОЛЮЦІЯ.»

ДМИТРО ДОНЦОВ:
«ХАОС СУЧАСНОСТІ І
МОЛОДЬ»

ЗВЕРНЕННЯ ДО НАЦІЇ: ПОВЕРНУТИ УКРАЇНУ УКРАЇНЦЯМ

поч. на сторінці 1

Звісно, нас лякатимуть тим, що революційні зміни вимагають великих жертв, але, обравши друге, начебто мирний шлях, страждань і жертв будемо мати непорівняно більше. На жаль, подібна ситуація вже мала місце в нашій історії. Коли у 20-х роках ХХ сторіччя українські селяни повірили більшовикам, їхньому «мирному плану», так званій «Новій економічній політиці» (НЕП), яка дозволяла продаж сільгосппродукції у місто. Натомість селяни, повіривши більшовикам, припинили підтримувати українських повстанців. Як результат цього «мирного плану» – страшні голодомори та масові репресії.

27 років тому Українська Незалежність була нахабно вкрадена в української Нації та розподілена між злочинними антиукраїнськими кланами, які ніколи не розглядали Україну як могутню і самодостатню Державу, виставивши її на торги як сировинний придаток для Європи і Московії, а українців – як дешеву робочу силу.

Після Революції Гідності історія знову повторюється. На життях і крові тисяч українців злочинне олігархічне угруповання на чолі з Порошенком узурпувало всі важелі державної влади, розпочавши тим самим планомірний геноцид українців.

Шляхом прямих домовлено-

стей з Кремлем було організовано задачу значної частини українських територій Московії, спричинено неймовірно великі людські втрати у війні, з якої злочинці при владі зробили успішний і прибутковий бізнес.

Економіка і промисловість доведені до повного краху.

Українська Держава стоїть перед прямою загрозою зникнення, а Нація – перед загрозою вимирання.

Найгірше на сьогодні в Україні живеться українцям, найкраще – внутрішнім окупантам-олігархам, різномасштабним державним клеркам, прокурорам, суддям, поліцаям та чекістам, які безбожно нахабно визискують наш народ.

А тому, заради порятунку українців, злочинний режим внутрішньої окупації повинен впасти!

Важкі часи вимагають жорстких та миттєвих рішень, тож ми не маємо часу для вагань. Заради порятунку Держави і Нації, заради великого майбутнього нині існуючих і майбутніх поколінь, ми з Божою допомогою візьмемо те, що по праву в Україні належить українцям – всю повноту влади!

ВСЕ АБО НІЧОГО!

Заради відновлення національної і соціальної справедливості, заради реального

покарання державних злочинців і національних зрадників, заради остаточної перемоги в цій війні над Московією – нам життєво необхідний не цей лукавий і абсолютно антиукраїнський устрій, який внутрішній окупант називає демократією, а насправді українська націоналістична система державного управління, яку ми, націоналісти, називаємо Націократією.

Я приймаю це історичне у моєму житті та в житті моєї Нації непохитне рішення, аби з Божою поміччю знищити всіх паразитів на тілі Української Держави і, нарешті, повернути Україну – українцям.

Я закликаю мій народ, кожного українця й українку, які готові не порожніми словами, а безоглядною боротьбою здобувати омріяну УССД, в час, коли ми розпочнемо невідворотний революційний зрив, бути готовими встати у лави і з'єднатись у єдиний національний кулак, яким ми вже незабаром напевно розіб'ємо внутрішніх і

зовнішніх окупантів.

Я не обіцяю українцям просто зараз раю на землі, я не вірю у швидкий і легкий шлях вирішення наших проблем. Але я свято переконаний, що ми – Велика Нація, яка є абсолютно самодостатньою, щоби з Божою поміччю збудувати своє велике, заможне і незалежне не від кого майбутнє!

І ми ще обов'язково щасливо поживемо у нашій омріяній Українській Самостійній Соборній Державі!

З БОГОМ ПЕРЕМОЖЕМО!!!

Микола Коханівський

БІОГРАФІЯ МИКОЛИ КОХАНІВСЬКОГО

Коханівський Микола Миколайович народився 25 травня 1971 року в смт Приазовське Запорізької області. Християнин, українець, націоналіст, громадсько-політичний діяч, військовик, правозахисник.

Микола Коханівський виріс в українській родині без батька, мати важко працювала, сім'я не мала великих статків і зв'язків, що дозволило Миколі з малих років будувати своє життя, спираючись винятково на Бога та свої власні сили і прагнення. У своєму рідному місті Микола багато працював та мав власну успішну справу, стабільність в житті та впевненість у завтрашньому дні.

До 32 років Микола Коханівський

розмовляв російською мовою. Але пошуки Правди і бажання змінити стару комуністичну систему не давали йому жити звичайним життям. Зрештою, непереборне бажання боротьби за Вільну Україну остаточно вирішило долю майбутнього лідера націоналістів, який усе полишив і поїхав до Києва у 2003 році. Коли зібрався їхати до столиці, щоб стати до боротьби, вирішив, що більше не розмовлятиме російською. І вже на вокзалі в Мелітополі (який, до речі, є батьківщиною батька українського націоналізму Дмитра Донцова) з квитком у руках остаточно перейшов на українську.

І відтоді російською принципово не говорить.

Розпочавши нове життя у Києві,

Кохання. Війна. Революція.

Микола Коханівський відразу долучився до націоналістичної діяльності, але не нехтував будь-якою працею на будівництві, охоронцем, газозварювальником, щоби нікого не обтяжувати й ні від кого не бути залежним, водночас вкладаючи власні кошти в Українську справу. І так, завдячуючи Господу нашому та власній непохитній волі та зусиллям, йшов і продовжує йти до своєї мети і покликання — до створення Української Самостійної Соборної Держави!

2004 — розпочинає активну політичну та громадську діяльність. Бере участь у Помаранчевій рево-

люції. У повторному другому турі президентських виборів 2004 року стає головою виборчої комісії в Єнакієвому, перебравши на себе ініціативу від посіпак Януковича. Само собою, на ввіреній йому дільниці маніпуляціям з голосами було покладено край.

2005 — бере участь у відзначенні Дня створення УПА 14 жовтня. З 19 по 31 грудня 2005 року бере участь у голодуванні біля адміністрації президента проти набуття чинності так званої політреформи, яка змінила президентсько-парламентську форму правління в Україні на парламент-

сько-президентську. Відповідно, ця політреформа суттєво позбавляла тодішнього президента Віктора Ющенка повноважень на догоду депутатам Верховної Ради, більшість з яких становили «регіонали» Януковича. Голодування було припинено 1 січня 2006 року через вступ у дію вищезгаданої «політреформи» та безперспективності продовження акції.

2006 — бере активну участь в організації відзначення річниці створення УПА 14 жовтня 2006 року. Також цього року утворює Комітет Революціонерів Майдану та 22 листопада 2006 року організовує відзначення другої річниці Помаранчевої революції. В цій акції на Майдані взяло участь понад 3000 тисячі патріотів. Відтоді ці заходи на Майдані 22 листопада стали традиційними і проводились кожного року аж до початку Революції Гідності.

2007 — вперше на Софіївській площі запалив Повстанську ватру на честь Дня народження Романа Шухевича 30 червня 2007 року.

2008 — вступає до лав Конгресу українських націоналістів (КУН). Організовує успішний страйк на заводі «Генератор», під час якого близько 500 працівників вийшли до Солом'янської РДА Києва з вимогою виплатити заробітну плату. В результаті акції всім робітникам було виплачено заборговані кошти.

Цього ж року розпочинає активну боротьбу з ідолами радянського режиму. Першим в Україні розбив у Києві пам'ятник комуністичному діячу, одному з організаторів ВЧК та Голодомору в Україні Григорію Петровському, за що на Миколу Коханівського було заведено першу кримінальну справу.

2009 — на честь дня народження генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича та на виконання Указу Президента Віктора Ющенка № 250/2007 «Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» пошкодив пам'ятник Леніну на Бесарабській площі в Києві, за що на нього відкривають другу кримінальну справу. Кілька днів Микола Коханівський проводить у Лук'янівському СІЗО.

В цьому ж році організовує громаду на захист Чорнобильського храму Української православної церкви Київського патріархату у Києві, який силою захопили московські попи.

2010 — через конфлікт з помічником тодішнього міністра освіти українофоба Дмитра Табачника, який мав нахабство проявити зневагу до української мови, на Миколу Коханівського було заведено ще одну кримінальну справу. Він провів кілька тижнів у Лук'янівському СІЗО, з якого був визволений внаслідок масових протестів патріотичної громадськості та

завдячуючи правозахиснику Сидору Кізину.

Цього ж року серед активістів, що прийшли до суду на його підтримку, зустрічає свою майбутню дружину Катерину, з якою бере шлюб на Покрову, 14 жовтня 2010 року. У 2010 році розпочинається «Податковий Майдан», в якому подружжя Коханівських бере активну участь.

Також у **2010 році** Микола Коханівський був організатором успішного захисту української книгарні «Сяйво», яку намагались захопити рейдери з «молодої команди Черновецького».

2011 — ініціює створення та очолює громадську ініціативу «Комітет Визволення Політв'язнів» (КВП), яка ставить собі на меті визволити всіх політичних в'язнів режиму Януковича. На той час злочинний режим Януковича вже розпочав системно ув'язнювати націоналістів, першими з яких були бійці й командири з «Тризубу» імені Степана Бандери, які знищили пам'ятник Сталіну в Запоріжжі.

У **2011 році** вступає до лав ОУН, прийнявши присягу на вірність Україні.

Отримує вищу освіту за спеціальністю «Економіка підприємства» в Переяслав-Хмельницькому державному педагогічному університеті імені Григорія Сковороди. Цього ж року Чорнобильський храм після двохрічної боротьби активістів на чолі з Миколою Коханівським остаточно переходить у підпорядкування Української православної церкви Київського патріархату.

2012 — організував захист Свято-Троїцької церкви УПЦ КП у Яготині, яку намагалися рейдерувати московські попи. Після візиту Миколи Коханівського з націоналістами до Яготинської міської ради українська церква залишилася українською.

2013 — у листопаді створює Комітет з відзначення дев'ятої Річниці Помаранчевої революції та 19 жовтня 2013 року ініціює на Майдані прес-конференцію просто неба, де моральні авторитети Української Нації Степан Хмара, Левко Лук'яненко, Василь Овсієнко та Лесь Танюк закликали українців виходити на Майдан 22 листопада 2013 року.

З першого дня брав активну участь у революційних подіях.

У **січні 2014** встановив намет на Хрещатику та створив Першу Київську сотню ОУН ім. Євгена Коновальця.

Був активним учасником боїв на Грушевського та Інститутській, в тому числі 18-19 лютого 2014 року на Майдані Незалежності. Загалом, під час революції був поранений 8 разів.

24 лютого 2014 року Верховна Рада України проголосувала за по-

станову 4202, згідно з якою всі 23 політв'язні за списком КВП були звільнені. На той час Комітет Визволення Політв'язнів, очолюваний Миколою Коханівським, виконав всі поставлені перед собою завдання. Свобода, отримана політв'язнями режиму Януковича, стала, по суті, єдиним здобутком Революції Гідності.

З початком російсько-української війни на Сході на базі Першої Київської сотні ОУН ім. Євгена Коновальця розпочав формування боєздатного підрозділу для захисту суверенітету та Незалежності України.

23.05.2014 — Перша Київська сотня ОУН ім. Євгена Коновальця під керівництвом Миколи Коханівського долучилася до батальйону «Азов». Підрозділ бійців сотні брав участь у визволенні Маріуполя.

31.07.2014 — рішенням Ніжинської міськради створено Зведений батальйон територіальної оборони міста Ніжин «Батальйон ОУН». Цього ж дня бійці батальйону ОУН вирушили на фронт. У складі «Правого сектору» батальйон зайняв щойно звільнене село Степанівку на Донеччині.

07.08.2014 — бійці батальйону «ОУН» брали участь у штурмі Савур-Могили.

14.08.2014 — батальйон «ОУН», остаточно отримавши назву «Добровольчий батальйон ОУН», як самостійна бойова одиниця увійшов до села Піски Донецької області й тримав оборону аж до 2016 року.

Бійці Добровольчого батальйону ОУН в грудні 2014 року в складі 93-ої бригади зайняли метеостанцію Донецького аеропорту.

31.12.2014—24.01.2015 — Микола Коханівський особисто керував бійцями Добровольчого батальйону ОУН у захисті Донецького аеропорту, а саме метеостанції.

Микола Коханівський перебував на посаді командира Добровольчого батальйону ОУН з початку його створення до серпня 2016 року, особисто очолював успішні виходи до ворожих позицій, в чому мав велику вдачу та заслужив повагу серед бійців. У серпні 2016 року призначив на посаду командира батальйону свого першого заступника з бойової частини друга «Івана».

19 серпня 2015 — створює громадську організацію «Добровольчий Рух ОУН». На першому з'їзді Добровольчого Руху ОУН обраний Головою Проводу. Основу новоутвореної організації склали бійці та командири добробату ОУН, а також волонтери, координатори КВП та патріотичні активісти, що сповідують ідеї ОУН.

09.04.2015 Верховна Рада України приймає Закон про засудження Комуністичного режиму, згідно з яким в Україні починають зносити окупаційні пам'ятники комуністичним «вождям». Відповідно, колись «незаконна» декомунізаційна діяльність Миколи Коханівського стає державною політикою.

2016 — 19 лютого Добровольчий Рух ОУН на чолі з Миколою Коханівським, не погоджуючись з тим, що в часі російсько-української війни в Україні московські фінансові структури заробляють гроші й тим самим фінансують російську агресію проти нашої держави, на знак протесту ініціює регулярні масові акції прямої дії щодо московських фінансових установ: «Сбербанку Росії» та «Альфабанку». Також атакам ОУНівців піддаються штаби та офіси промосковських колаборантів у Києві. Цю ініціативу підхоплюють й інші патріотичні організації, таким чином вона стає всеукраїнською.

Влітку цього ж, **2016**, року Добровольчий Рух ОУН, очолюваний Миколою Коханівським, зупинив «мирну ходу» Московського Патріархату на Київ, вважаючи МП прямою агентурою ФСБ Росії. Також у **2016 році** проти нього була заведена четверта кримінальна справа за погроми московських банків.

2017 — в результаті провокації з боку позаштатних працівників поліції та їхнього нападу на дружину Коханівського його було заарештовано та відкрито п'яту кримінальну справу.

23 жовтня 2017 — судове засідання над Миколою Коханівським відбулося в напруженій атмосфері, через протиправні дії слідчого судді Святошинського районного суду міста Києва патріотична громада відмовилась підкорятися незаконним вимогам та залишилась у залі суду. Після усної домовленості залишитись в приміщенні суду до ранку, яку адвокати та народні депутати узгодили з керівництвом поліції, дбаючи про безпеку громадян, «Беркут» віроломно серед ночі напав на активістів, почавши погром суду, але їхня атака була відбита. Потруївши газом активістів, беркутівці у закритому просторі самі отримали опіки слизової та дихальної систем і ретировалися. Активісти були змушені вибити скло та збудувати барикади з погромленого «Беркутом» майна. Зранку «Беркут» повторив атаку, відбулись серйозні сутички між активістами та поліцією, під час яких постраждали активісти та журналісти.

14 червня 2018 — на четвертому з'їзді Добровольчого Руху ОУН Микола Коханівський проголосив намір балотуватися на посаду Президента України на президентських виборах 2019 року.

ДМИТРО ДОНЦОВ: Хаос сучасності і молодь

«Хто сумнівається – подібний хвилі морській, яку вітер то піднесе, то розвіє». (Посл. св. Якова 1, 6)

«Роль молоді в революційно-визвольних рухах»?... Я думаю, важливішим є друге питання: не яку роль в тих рухах має відіграти молодь, а якою повинна бути сама молодь, яка хоче відіграти ту роль? Яким духом надхнута?

Перед тим, як говорити, що повинно робити військо, треба вирішити, який має бути воєк. Заки говорити про роль для артиста треба зробити з нього справжнього артиста з Божою ласки. Заки єднати людей в партії чи в «об'єднання», треба знати, хто є ті люди, яким духом надхнені?

Надзвичайно важке завдання, яке стоїть перед Україною та її молодим поколінням. Проти України підносяться всі диригуючі сили – явні й приховані – сучасного «прогресивного» світу: Сходу і Заходу. І дуже відважну душу мусить мати молодь, щоб тим супротивним силам протиставитися. Ці сили – це ті, що переможно вийшли з останньої війни, бундючні і певні себе. А в «правді» їхній, яку несуть світові, – для України немає місця.

Що це за сили? Найголовніша з них – це сила захланного московського месіанства, сила «старшого брата»-Кайна. Він дає нам до вибору або знищити нашу національну душу і поклонитися московським шаманам, або зникнути фізично. Тим самим ставить перед Україною дилему – згинуть самій або знищити його. Відважну душу треба мати нашій молоді, щоб усвідомити собі цю дилему і витягнути з неї дороговказні напрямки свого життя.

Представники другої сили не так брутально, як перша, але теж категорично кажуть: «Вас, як націю, не визнаємо. Наші симпатії належать або вашим сьогоднішнім гнобителям, або вчорашнім і майбутнім. Визнайте єдино-спасенну нашу правду, сформульовану Рузвельтом Ялтинським, Воллесом, Леттимом Далекосхідним, Джонсоном Кентерберійським, Беваном і Зільберманом з-над Темзи і нашим протеже гонителем церкви, Тітом, – правду, яку ми умовно називаємо «демократією». Цю правду та її і наших приятелів мусите визнати без жадних «але». Всякий же, з вашого боку, замах на неї трактуватимемо так, як і «замах» на Гуляя, по демократичному закону».

Відважною мусить бути молодь України, щоб не схилити колін перед цим наказом. Щоб високо тримати стяг своєї національної Правди.

Третя супротивна сила каже: «Ваша нація здавна стоїть у мене на чорній дошці, як на Заході – Іспанія, за те, що вона виступала проти мене всякий раз, як я йшла в авангарді спочатку польського, потім ліберального, потім червоного імперіалізму Москви. Імена Хмельницького і Петлюри ваших героїв, – прокляті мною. Зречіться їх, зречіться вашої

Правди, признайте правду Шварцбарта на Україні і тих, що з нього героя зробили. Станьте знову з Галайдів Яремами, коли не хочете наразитися моїй моці, яка є дуже сильна».

Так промовляють представники цієї третьої сили. Стояти супроти неї за свою Правду, – на це треба нашій молоді теж неабиякої душевної відваги.

Світ сил, що займають в нім командні шпилі, – ворожий нам і нашій Правді – ворожий безкомпромислово, не раз цинічно, з почуттям своєї оманної величності. І багато з нашої збіроти впали, з переляку, перед тим світом на коліна, «чужим богам пожерли жертви, омерзались». Одні розбивають собі лоба перед «досягненнями» російської революції 1917 р., інші – перед ідолом Маркса, треті – перед божком «прогресу», четверті – ще трохи соромливо оглядаючись на всі боки і видумуючи собі різні «алібі» – лянсують вже «примусову орієнтацію на Москву», перескочивши, за сім чи десять літ еміграції, всі етапи еволюції: від націоналізму, через «народно республіку» і «справжній соціалізм» – до орієнтації на Москву». Інші, знову, обляпують болотом смрадної душі «людину визвольного руху» з її героїзмом, її вірою, закликаючи повернутися до швейківських «традицій», до традицій тих, кого таврував Шевченко, як «хамових синів».

Щоб протиставитися і апостолам диявола з його «правдами», який грозить пожерти нас і нашу християнську цивілізацію, і відгородитися від тих «хамових синів», щоб знайти в собі силу написати на прапорі, що скликає до бою, свою власну Правду, треба мати велику душевну відвагу.

Що нам дає цю відвагу? Де її коріння? Її коріння є в тому почуванні, яке висміюють всі «прогресисти», всі визнавши Маркса, як почуття немодерне, перестаріле. Цим почуттям є віра, віра в свою Правду.

Що таке віра? Віра – це певність в наступлення того, чого нема, і що існує невидимо, лише в вашім гарячій бажанні, в вашій уяві, в мрії або, як кажуть бездушні скептики, в вашій «фантазії». Віра – це певність, що коли ви схочете, пристрасно схочете досягти щось, то це «щось», ота ваша нинішня мрія про те стане твердою реальністю завтрішнього дня. Віра – це незрушима певність, що коли ви сильно захочете – захочете у вашій «фантазії» – дійти до вимріяної мети, всі тверді, «реальні» мури, що загородили вам дорогу, розлетяться в порошок, як мури Єрихону від трубних звуків.

Незламна віра віруючих захитує вірою противника, сіє непевність і страх, а часом зраду в його рядах. А коли приходять до цього – безборонними стають всякі мури... Ось як таке віра в свою Правду і в себе, як в тих, що її несуть і за неї б'ються. Коли огорне вас страх перед ворожими стихіями, перед ворожою матеріальною силою, – віра підтри-

має вас. Коли сумнів закрадеться в ваше серце – бо мало вас серед тьми ворожих сил, – віра врятує вас від заламання. Віра не в число, а в якість, не в матерію, а в дух. Ця сама віра врятує вас, коли близькі і друзі покинуть вас; коли збаламучена або залякана більшість зрадить ваш стяг, коли опинитесь в меншості або самі. Коли ті, що знесилені й зламані духово, підводять ідейні «аргументи» під свою трусість або зраду – віра не дасть вам слухати їх марних розумових «аргументів». Тоді ви за цими «аргументами» уздрите довгі осличі вуха «реальних політиків» або спекулянтів.

Коли до вас підходять з хитроумною балаканиною про «розв'язання тенденції сучасності», про «передові ідеї теперішнього світу», про «реальні можливості» або «тактичні міркування» (з метою відвести вас від нашої великої Правди, привести вас до божниць чужинця й ворога), – лише віра ваша спасе вас від заламання і зради. Коли втратите цю віру, перелякавшись видимих страхіт, то почнете тонути, як св. Петро, коли пішов був по хвилях. Коли збережете цю віру в силу невидимого Духа, ступатимете як по твердому, по – не знати яким хитким і непевним – ґрунті.

Віра є джерело героїзму, посвяти, відваги. Віра сталить думку. Віра не допускає сумнівів у вашу правду, у ваші серця. Віра є запорукою триумфу всякої правди, яка має потрібне число тих, що в неї – без вагання – вірують.

Вам ці речі видаються занадто абстрактними? Коли так, то усвідомте собі, що зараз через занепад цієї «абстрактної» віри в свою Правду наступив такий ідейний хаос в нашій еміграції. Бо хіба це туподумне відвертання «реальних політиків» від єдиної своєї сили, що на нашій землі бореться збройно з окупантом, хіба це прилучування колишніх націоналістів до названих вище ворожих нам сил, хіба нав'язування нам марксистсько-большевицької саламахи як правди, – хіба це не інтелектуальне заламання? Хіба це не повна втрата віри в свою правду?

Що проповідувала, кількома словами, націоналістична доктрина? Перше: віру в одну свою національну, не чужу інтернаціональну, ідею; друге – віра в те, що не «дипломатія», не хитрування, не прислужування окупантові сьогоднішньому або завтрішньому дасть перемогу нашій ідеї, а тільки безкомпромисова боротьба з займанцем; третє – що під стягом цієї нашої ідеї нашої боротьби треба гуртувати не «ні холодних ні гарячих», не «ні правих ні лівих», не чесних з нечесними, не ідеалістів з спекулянтами, – а лише людей однієї віри, однієї ідеї і людей характеру. Ось що, коротко, проповідував націоналізм, єдино осоружна і грізна сила Москві. І коли тепер з тих основних точок націоналістичної доктрини, то одну, то другу, то третю, починають підкопувати самі ж колишні націоналісти з страху і трусо-

сті думки перед ворожими силами світу, то причина того є заламання в них віри у власну Правду. А люди з заламаною вірою – це готова здобич для противника.

Яка є роль молоді в революційно-визвольнім русі? Ця роль буде велика або мала, або жадна. Залежно, яка гаряча буде її віра в нашу Правду. Іншими словами, чи будуть серед цієї молоді переважати люди характеру і однієї ідеї, чи ні.

Сподіваєтесь чуда? Що воскресне Україна, як воскрес Христос? То пам'ятайте, що в багатьох околицях Христос не творив чудес, не сціляв калік і недужих – «по невір'ю їх». Це відноситься й до народів. Не вистає і не встане на ноги народ, коли щезла або охляла віра в його провід і в його молоді. Віра – не лише в право на життя народу, але і в правду Христа, за яку, на межі варварського світу, завжди боролася і якою завжди жила Україна. Це останнє твердження виходить поза рами цієї статті. Хто скептично до нього ставиться, хай усвідомить собі, що сили, які завзято й уперто кричать Україні – regeat! (з лат. - зникни!) – є сили переважно безбожницькі. Боротися за свою ідею буде лише той, хто має до того відвагу. Цю відвагу матиме той, хто в цю ідею вірить.

«Наша правда п'яна спить» – писав Шевченко. Вона або випилася отрутою чужих доктрин, або спить в могилах її борців, як і за Шевченка. І лише гаряча віра може її наказати, як Христос Лазареві, вийти з домовини... Молодь, яка цієї віри не матиме, не буде в стані відіграти належної ролі в невітській завірюсі, яка насувається на нашу планету і на Україну.

ЗВОРТНІЙ ЗВ'ЯЗОК

Добровольчий Рух ОУН існують завдяки підтримці волонтерів. Ви можете допомогти нашим захисникам:

- Картковий рахунок Приват-банку (отримувач Микола Коханівський): 5168 7427 2074 5813- Волонтерську допомогу можна доставити за адресою: б-р Дружби Народів, 3-Б, кв.2

Контакти:

Гаряча лінія ДР ОУН:

096 770 6941

Офіційний сайт: <http://oun.org.ua/ua/>

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/ruh.oun/>

E-mail: dr.oun.press@gmail.com

